

NGƯỜI ANH CẢ
"Kính tặng thầy Hồ Văn Liêu
nguyên Hiệu trưởng trường THPT Lương Thế Vinh"

Phạm Sáu

Nghe kể về thầy, bí thư chi bộ Hồ Văn Liêu, thầy dạy ở trường THPT Nguyễn Duy Hiệu, từ Điện Nam đến Vĩnh Điện vượt qua quãng đường bảy cây số bằng chiếc xe đạp cà tàng, đường đất gập ghềnh như sóng lượn, bụi mù mịt khi có một cơn gió nào đó thổi qua dưới cái nắng gay gắt của những ngày tháng tư hoặc đường lầy lội, bùn lên tận ống quyển hay nước lũ đang tràn về, mưa chan, người ướt trong những ngày đông tháng giá, tay dắt xe trên con đường ấy...người thầy vẫn lặng lẽ đi về...năm tháng qua đi, dù rất khó khăn trong đời sống nhưng thầy vẫn luôn bám trường, bám lớp.

Năm 1998, sau khi chia tách tỉnh, Quảng Nam mở thêm một số trường THPT mới, trường THPT Lương Thế Vinh ra đời vào ngày 17/08/1998, thầy được đề bạt làm Hiệu trưởng. Trường chưa xây dựng, phải học nhờ ở một ngôi trường Tiểu học - đó là trường Tiểu học Nguyễn Phan Vinh, trường đã xuống cấp, mấy phòng học rất tạm bợ, phòng lại nhỏ vì dành cho bậc Tiểu học. Khu Hiệu bộ, phòng Hội đồng là căn nhà cấp 4, trước đây là nhà tập thể giáo viên, có mấy bộ bàn ghế mà chúng phải chen chúc nhau trong một không gian chằng rộng rãi gì.

Đội ngũ chỉ 14 cán bộ, giáo viên, nhân viên, trong đó có hai đảng viên. Với số lượng ít ỏi, một số thầy cô được chuyển công tác từ trường Nguyễn Duy Hiệu về được phân công làm tổ trưởng các tổ chuyên môn, hoặc được bầu làm Chủ tịch công đoàn, còn lại là giáo viên mới ra trường, đội ngũ như thế lại phải gồng gánh 7 lớp, 354 học sinh. Thầy cùng với thầy Phạm Khánh, phó hiệu trưởng phải xoay xở, sắp xếp nơi ăn chốn ở cho giáo viên ở xa về công tác có

chỗ sinh hoạt, nghỉ ngơi (lúc đó Điện Nam chưa có hàng quán như bây giờ) vừa chỉ đạo và đưa việc dạy và học vào nề nếp. Năm học đầu tiên kết thúc, buổi lễ tổng kết đơn sơ nhưng đã làm rõ kết quả của công tác dạy - học, đảm bảo kế hoạch đề ra đã nói lên được sự cố gắng vượt khó, vượt bậc của cả thầy và trò.

Năm học thứ hai bắt đầu, số lượng đội ngũ, lớp và học sinh tăng. Đảng viên không còn sinh hoạt ghép với chi bộ trường Nguyễn Duy Hiệu nữa, có thêm một đảng viên mới được chuyển công tác về trường, trường được cho phép thành lập chi bộ, thầy được bầu làm Bí thư. Việc xây dựng đội ngũ là việc làm được thầy luôn đặt lên hàng đầu. Trường phải có một chi bộ mạnh, việc kết nạp đảng viên mới luôn được chi bộ quan tâm. Năm 2000, qua sự thử thách của thực tiễn dạy - học và sự trưởng thành trong các phong trào do cấp trên và nhà trường phát động, một quần chúng được xét, kết nạp đảng. Từ đó đến tháng 7/2014, trước ngày thầy nghỉ theo chế độ, chi bộ của trường đã có 18 đảng viên, trong đó có 17 đảng viên chính thức, và một đảng viên dự bị - trong số 18 đảng viên, có tới 16 đảng viên được thầy giới thiệu kết nạp đảng - con số rất đáng kể, phải nói đây là việc làm rất thiết thực. Với nhãn quan nhìn xa trông rộng, thầy đã cùng chi bộ luôn chú ý đến việc đào tạo đội ngũ kế cận, mặc dù thầy và thầy Khánh - Phó hiệu trưởng - tuổi đời còn dài nhưng hai thầy đều nhất trí cử ba giáo viên đi học Khóa quản lý trường học, sau đó còn cử nhiều đợt khác nữa theo yêu cầu đào tạo do Sở Giáo dục tổ chức, việc cử đi học như thế này các đơn vị bạn còn rất dè dặt, đến nay đội ngũ kế cận đã trưởng thành, có ba trong mười giáo viên được cử đi học quản lý đã thay thầy đảm nhiệm công tác, trong đó có một thầy đang là Hiệu trưởng, hai thầy là Phó hiệu trưởng của trường.

Không chỉ đào tạo đội ngũ kế cận, thầy còn tạo điều kiện cho giáo viên được nâng cao trình độ. Trong thời gian anh làm Hiệu trưởng, có 3 giáo viên được thầy cử đi học Cao học và để giáo viên theo kịp đà phát triển của công nghệ thông tin, đặc biệt là vận dụng công nghệ thông tin vào soạn giảng, được Công đoàn đề nghị, thầy tức tốc cho triển khai việc tập huấn về công nghệ thông tin cho đội ngũ giáo viên của trường, thầy tạo mọi điều kiện trong đó có việc chi trả bồi dưỡng cho các thầy cô phụ trách tập huấn. Từ đó nhiều giáo viên đã không còn "mù" về CNTT nữa. Phong trào soạn giảng bằng CNTT đã phát triển đều khắp các tổ chuyên môn. Nhân chào mừng ngày 20/11/2010, nhà trường phối hợp với Công đoàn tổ chức Hội giảng, các tiết giảng đều dạy giáo án điện tử (powerpoint). Hội giảng mang lại thành công to lớn. CNTT không còn xa lạ với thầy cô giáo trường THPT Lương Thế Vinh. Đội ngũ giáo viên ngày càng trưởng thành, mạnh về chuyên môn, nghiệp vụ, nhiệt tình, gắn bó với trường lớp, một số giáo viên từ mái trường này chuyển nơi công tác theo yêu cầu cá nhân, các thầy cô đó đã đáp ứng tốt đòi hỏi của công tác dạy - học nơi chuyển đến, trong đó có trường chuyên biệt. Có lẽ trước khi về hưu, thầy rất thỏa mãn về việc làm này của mình.

Về chuyên môn, thầy Khánh đã giúp thầy trong việc đưa hoạt động dạy - học đi vào nề nếp và chiều sâu, chất lượng hai mặt giáo dục ngày càng tăng, đáp ứng được tất cả các yêu cầu. Thầy ít quan tâm đến chuyện lập hồ sơ thi đua, mười sáu năm công tác tại trường, thầy chỉ một lần đăng ký và đạt danh hiệu Chiến sỹ thi đua cấp cơ sở để làm gương và động viên phong trào thi đua của

trường. Thầy quan niệm phải trung thực trong thi đua, không chạy theo thành tích hảo huyền, dạy - học thực chất, chất lượng, thầy nghĩ xã hội sẽ công tâm đánh giá bằng thực tế sản phẩm của đơn vị mình làm ra, điều đó đã được chứng minh. Dù trải qua biết bao sóng gió, nhất là khi Bộ trưởng Bộ Giáo dục thầy giáo Nguyễn Thiện Nhân phát động phong trào "Hai không", một số trường trên địa bàn Tỉnh đã nhận Bằng khen, giấy khen về việc xây dựng trường lớp những năm trước đó...đến khi được thử thách, các trường này đã có tỷ lệ học sinh đỗ tốt nghiệp dưới mặt bằng của Tỉnh rất xa, nhưng trường THPT Lương Thế Vinh vượt qua bao thử thách vẫn luôn vững vàng, tỷ lệ học sinh tốt nghiệp luôn trên mặt bằng của Tỉnh.

Học sinh tốt nghiệp từ khóa đầu tiên, mùa thu hoạch đầu tiên trên vùng cát khô cần nắng nóng, cây xương rồng trơ vơ trụi lá, đã nở rộ những bông hoa tươi thắm. Những bông lúa vàng óng, nặng trĩu uốn mình căng mọng của mùa vàng bội thu sau ba năm học được bàn tay chăm chút, tưới tắm và cả những tình cảm ưu ái đặc biệt của thầy cô dành cho khóa học trò đầu tiên trên ngôi trường mới đã không phụ công lao của những người chăm bón. Đến nay, 17 năm trôi qua, tỷ lệ học sinh đỗ tốt nghiệp được xếp vào top 10 của tỉnh. Ngoài ra tỷ lệ học sinh đỗ vào Đại học, Cao đẳng cũng được xếp vào thứ hạng cao so với các trường bạn trong tỉnh. Trường được lãnh đạo Sở tin tưởng và đánh giá ngày càng cao. Được Hội đồng thi đua của Sở công nhận trường Tiên tiến xuất sắc nhiều năm liền.

Về cơ sở vật chất, ban đầu lúc mới tiếp quản, một ngôi trường tiểu học được xây bằng vôi sau nhiều năm sử dụng đã xuống cấp. Thầy đã vào Tam Kỳ, trình kế hoạch xây dựng trường với Sở Giáo dục để kịp thời đáp ứng yêu cầu số lượng học sinh ngày càng tăng. Ngôi trường mới với 8 phòng học kiên cố được xây dựng để năm học thứ hai đưa vào sử dụng và những năm tiếp theo, 12 phòng học khác được hình thành nhưng khu Hiệu bộ vẫn chưa có, nơi làm việc rất tạm bợ, cả Ban giám hiệu sử dụng chung một phòng. Vậy đó, anh ưu tiên cho việc dạy - học, cho học trò, cho đội ngũ, còn mình tự sắp xếp. Sau này có được phòng làm việc riêng, các phòng ban được sắp xếp theo quy củ, trường trở nên khang trang hơn, đáp ứng được phần lớn nhu cầu công tác.

Là trường vùng cát, nắng nóng gay gắt, anh đã xây dựng kế hoạch trồng cây xanh che mát sân trường, được tổ Sinh do thầy Võ Chư làm tổ trưởng hưởng ứng, hàng loạt cây xanh được trồng, nhất là sau dãy 08 phòng học giúp che mát khi nắng chiều chiếu xuống, sau đó thầy Chư, đã là phó hiệu trưởng rồi đến thầy Ngạt đã giúp thầy trong công việc này. Việc phủ xanh sân trường được thực hiện liên tiếp nhiều năm, các cây đã cao lớn lắm rồi. Cây xa cừ, học trò thường gọi là già làng còn sót lại từ ngôi trường cũ đã tỏa bóng mát che một phần tư sân trường, rất tiếc cây xa cừ đối diện bị mối mọt ăn, gãy đổ nên một góc sân trường không được che chắn. Cây sao đen thay thế vào đó nhưng sao đen không đủ sức vươn cánh tay dài che nắng phải nhờ cây bàng trợ giúp. Cây xà cừ còn lại âm thầm ra lá rồi đến mùa lá rụng, lá chòng chất lên nhau thành tầng tầng lớp lớp sau ngày chủ nhật, làm đẹp một khoảng sân. Xà cừ cô đơn, nhưng vẫn trụ vững giữa nắng gió, cây gọi chim về và luôn mỉm cười, reo vui với các cô cậu học trò khi có làn gió nào thổi tới. Bao lớp học trò từ già mái trường ra đi, trong miền

nhớ, cô cậu luôn có cây xa cừ già nua yêu dấu tỏa bóng chở che. Các cây bàng (Việt, Đài Loan) với nhiều tầng lá, đua nhau vươn lên, cùng với già làng che mát cho học trò mỗi buổi sinh hoạt ngoại khóa hoặc các cây cảnh khác ra hoa: màu tím biếc của bằng lăng, tím than của hoa Hoàng hậu, màu vàng mỡ màng của Hoàng yến, đỏ chói của Ô-sa-ka rực rỡ sân trường đón hè về. Hoa sữa với màu trắng sữa tỏa hương ngào ngạt vào những đêm về. Hương và hoa sữa đã ghi dấu ấn trong mỗi học trò. Và cũng ghi dấu ấn của chính thầy - người gắn bó hơn nửa cuộc đời dạy học với ngôi trường này! Màu xanh của lá đã che phủ sân trường, đây là một kỳ công. Cảnh quan của trường được nhiều thầy cô trường bạn có dịp đến công tác đều cho là rất đẹp. Đó là niềm tự hào của thầy. Thầy quan tâm đến việc gì, việc đó đều có những kết quả có khi ngoài mong đợi!

Trong hội họp thầy thích ngắn gọn, chất lượng, đủ thông tin, lúc cần nhắc nhở anh có lúc quá thẳng thắn đã không vừa ý người nghe, điều này có lẽ do thầy dạy học quá lâu, nhiều giáo viên trong trường là học trò hoặc là cùng thế hệ học trò của thầy nên có khi thầy không nghĩ mình là người quản lý mà lại đóng vai là người Thầy nên thầy nhắc nhở giáo viên hoặc nhân viên như nhắc nhở một học trò. Thầy rất quan tâm đến những giáo viên có hoàn cảnh, thầy điện thăm hỏi, động viên chia sẻ khi có thầy cô ốm đau... Đến bây giờ, khi thầy không còn công tác, một số giáo viên lúc trước không vui khi anh nhắc nhở sau này đã hiểu thầy hơn. Thầy bị bệnh, mọi người đều quan tâm, thăm hỏi. Lúc này, thầy chia sẻ nhiều hơn về quan niệm sống, nhận xét một vài việc làm của những người kế tục với tinh thần độ lượng, đúng mức để giải tỏa nỗi băn khoăn và giúp thầy cô hiểu hơn về việc làm của người quản lý, điều đó đã giúp mọi người thêm gắn bó với ngôi trường mà họ đã dày công góp phần xây dựng.

Có một điều tưởng chừng như không liên quan gì đến công tác quản lý của thầy, đó là trong thời gian thầy làm Hiệu trưởng các thầy cô giáo còn non trẻ, sau một thời gian công tác đều đã lập gia đình, đến nay chỉ còn một thầy vẫn thích sống "tự do"! Các thầy cô đã có gia đình đều yên tâm công tác và càng gắn bó, không muốn xa trường!

Có những lúc ngồi uống nước, các thầy cô thường nói thầy là người "mát tay", "là người không để bụng, nói rồi thì thôi", "là người có đức, và có tài cầm tướng". Những nhận xét trên được nhiều người đồng ý! Với người làm công tác quản lý, "tài cầm tướng" của thầy thể hiện ở chỗ biết trọng dụng và biết lắng nghe những cộng sự. Khi đã nắm chắc và phân công cho ai, thầy rất tin tưởng vào người ấy, thầy giao quyền cho họ để họ tự chủ, phát huy năng lực, đầu tư vào công việc và sáng tạo trong việc làm để đạt hiệu quả cao nhất.

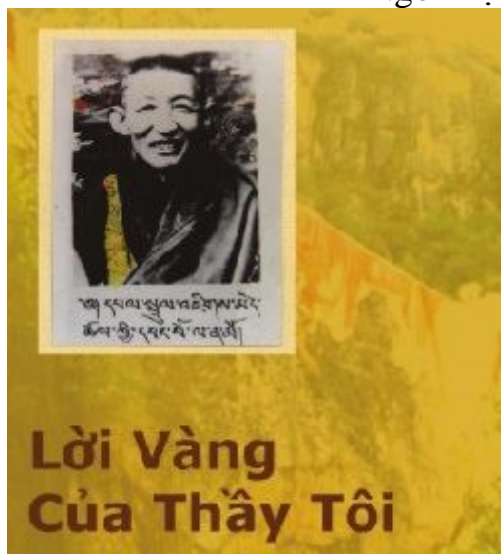
Ngày cuối cùng trước khi thầy rời nhiệm sở để nghỉ theo chế độ, Hội đồng sư phạm tổ chức vinh danh về những cống hiến của thầy cho sự nghiệp giáo dục, nhất là từ ngày thầy đặt dấu chân đầu tiên của mình lên mảnh đất nóng bỏng để xây dựng nên trường THPT Lương Thế Vinh bề thế về đội ngũ và đẹp về cảnh quan này! Thầy được tặng danh hiệu là "**Cánh chim đầu đàn**" là "**Người anh cả**" của trường THPT Lương Thế Vinh! Ngày ấy, thầy cô giáo đã chuyển nơi công tác, biết thầy chia tay với ngôi trường và đội ngũ với 16 năm gắn bó, đã về tham dự. Trong giờ phút chia tay đầy cảm động, thầy không thốt nên lời... "Thôi...tôi không nói được nữa...mong thầy cô.... thông cảm...những gì

muốn nói...thật ra tôi đã nói rồi...". Thầy không muốn dòng nước mắt không
ngăn được chảy xuống trong giờ phút đầy lưu luyến đó!

Những gì mà thầy đã làm trong những năm tháng tại trường THPT Lương
Thế Vinh luôn là dấu ấn khó phai! Ngày ấy!... Bây giờ đã phát huy hiệu quả!
Các thầy cô giáo đều quý mến thầy! Thầy Hồ Văn Liêu! Những gì thầy đã thực
hiện trong những ngày tháng công tác dưới mái trường này giờ đây còn đọng lại
một chữ "**Tình**"! Những ngày thầy bị bệnh, có lẽ thầy thấy rõ hơn hai chữ "**Tình
người**"! Học trò cũ lũ lượt đến thăm thầy! Bạn bè, đồng nghiệp, những thầy cô
dưới sự chăm chút, rèn luyện và quản lý của thầy luôn quây quần bên thầy...Ai
cũng lo lắng cho sức khỏe của thầy...mong sao thầy mau bình phục để ngày bé
giảng năm học này lại có sự hiện diện của thầy - "**Cánh chim đầu đàn, người
anh cả**" quý mến của Hội đồng sư phạm chúng tôi!

LỜI CỦA THẦY

Ngô Thị Thùy Trang

Rồi các em một ngày sẽ lớn
Sẽ bay xa đến tận cùng trời
Có bao giờ nhớ lại các em ơi
Mái trường xưa một thời em đã sống
Nơi đã đưa em lên tầm cao ước vọng
Vị ngọt đầu đời bóng mát ca dao
Thừa học về cái nắng xôn xao
Lòng thơm nguyên như mùi mực mới

Dẫu biết rằng những tháng ngày sắp tới
Thầy trò mình cũng có lúc chia xa
Sao lòng thầy canh cánh nỗi thiết tha
Muốn gửi các em thêm đôi điều nhắn nhủ

Một lời khuyên biết thế nào cho đủ
Các em mang theo mỗi bước hành trình
Các em lúc nào cũng nhớ đừng quên:
Sống cho xứng với lương tâm phẩm giá...

Rồi các em mỗi người đi mỗi ngã
Chim tung trời bay bổng cánh thanh niên
Ở nơi đâu: rừng sâu, biên giới khắp ba miền
Ở nơi đâu có thầy luôn thương nhớ

ĐỂ RỜI KHI NHỚ LẠI...

Nguyễn Thị Cúc

Ký ức là nơi cất giữ những gì đã xảy ra trong cuộc đời của mỗi người. Nói cách khác, ký ức cất giữ những kỷ niệm. Và trong tôi sẽ không phai nhòa ký ức khi nhớ lại cách đây năm năm tôi từng khóc vì chia tay người thầy yêu quý- người đồng nghiệp của mình, cơn mưa nước mắt ấy sẽ hoá thành cơn mưa kỷ niệm.

Người thầy đặc biệt trong lòng tôi là thầy giáo Phạm Khánh-Phó hiệu trưởng, giảng dạy bộ môn Ngữ Văn ở ngôi trường THPT Lương Thế Vinh – nơi tôi từng gắn bó suốt 17 năm đứng trên bục giảng. Có thể nói, Văn học vốn dĩ là một môn khoa học xã hội nhân văn, nhiều ý nghĩa... mà tôi vốn đam mê từ ngày học ở trường phổ thông nhưng cũng là môn mà học trò hiện nay ít quan tâm, nên rất khó khơi gợi và truyền cảm xúc cho học sinh. Thế nhưng, nhờ có sự dẫn dắt của thầy trong suốt 10 năm, tôi đã say mê nhiều hơn! Và tôi làm sao có thể quên được ngày đầu tiên đến trường nhận công tác gặp thầy, đó là hình ảnh một thầy Khánh vô cùng dễ mến, với niềm đam mê văn chương và luôn đầy nhiệt huyết. Thầy có một gương mặt thật phúc hậu, mái tóc đen bóng, dáng người cân đối. Trong mỗi tiết dự giờ hoặc những lúc rảnh rỗi, thầy đều trao đổi chuyên môn tận tình với chúng tôi, thầy đưa chúng tôi đến với những điều mới lạ thông qua các hình tượng trong tác phẩm văn chương bằng tình cảm chân thật của người đi trước đối với đồng nghiệp trẻ cùng mang “nghiệp” văn chương. Những trao đổi của thầy giúp chúng tôi như vui hơn, thêm yêu đời, yêu nghề hơn. Mọi điều ở thầy đã thực sự để lại một ấn tượng thật sâu sắc trong tôi...

Một buổi chiều cuối năm, tôi ngẫu hứng đi lang thang trong khoảng sân trường vắng lặng, khẽ đưa mắt ngắm bầu trời và cây cối xung quanh. Lúc bấy giờ, những cánh hoa bằng lăng tím tím cả sân trường, lá xà cừ rơi đầy trên mặt đất, vài cơn gió nhẹ thoảng qua như một lời thở dài mà bảo tôi rằng: “Thế là lại sắp hết một năm học nữa rồi!” Tôi khẽ chỉ tay đếm có bao nhiêu lần màu tím trở lại, bao nhiêu lần xà cừ lại ngập lối là bấy nhiêu lần chúng tôi rời xa người thầy ...

Rời cái ngày ấy đã đến. Tôi đã nhìn sự chia tay đầy đau đớn. Bởi những năm gắn bó với nghề giáo, rời gắn bó với ngôi trường, tâm huyết vì học sinh, thầy lại ra đi trong lặng lẽ để lại bao tiếc nuối cho đồng nghiệp và học trò. Chúng tôi- gia đình tổ Văn đã được thầy tặng rất nhiều kinh nghiệm quý báu. Đó là cách giảng văn, giáo dục học sinh lớp chủ nhiệm của mình, thầy từng nói “Trong cuộc đời đi dạy cũng có lúc thầy gặp những khó khăn, muộn phiền về học trò và cũng có khi thấy mình nóng vội chưa kiên trì tìm hiểu thấu đáo để

giải quyết cho thật tốt mọi tình huống gặp phải. Tuy nhiên càng trải nghiệm, càng giúp thầy biết lựa chọn cách giải quyết hợp tình hợp lý hơn và dù lựa chọn cách giải quyết nào thì thầy cô giáo cũng cần có tấm lòng yêu thương, cảm thông và chia sẻ những khó khăn, vướng mắc của học trò, từ đó cảm hóa và thuyết phục các em”. Lời của thầy khiến tôi nhớ đến câu nói giàu ý nghĩa “Nhu cầu vật chất đến một lúc nào đó người ta sẽ thấy thỏa mãn nhưng nhu cầu yêu thương và sẻ chia thì chẳng bao giờ là đủ cả”. Tôi tâm đắc câu nói này và lấy đó làm lẽ sống, làm kinh nghiệm ứng xử trong cuộc sống và áp dụng vào trong cuộc đời làm cô giáo của mình. Đây cũng là con đường lựa chọn theo tấm gương Người Thầy kính yêu của mình.

Trước lúc đi xa, thầy dặn dò khuyên nhủ từng giáo viên, thầy cô nào cũng khóc, còn tôi từ khi thầy ra đi, tôi thấy trống vắng lạ kì như thể mình mất mát một cái gì đó rất thiêng liêng mà không gọi tên được để rồi ngày hôm nay vừa giảng dạy vừa nhớ đến người thầy hôm nào...

Bây giờ, mỗi khi vấp phải điều gì, hình ảnh thầy lại ùa về trong ký ức tôi, gợi lại biết bao kỷ niệm đẹp. Tôi tin rằng dù ở dưới nghìn trùng, thầy vẫn luôn mỉm cười và dõi theo sự nghiệp trồng người...

NGÔI TRƯỜNG MẾN YÊU...!

Ngô Thị Dũng

Hè lại đến, ve râm rang đầu ngõ.
Góc sân trường phượng đã khai hoa.
Hai mươi năm đưa những chuyến đò qua.
Lương Thế Vinh, ngôi trường nặng ân tình.

Những ngày đầu ngôi trường mới lập.
Bầy lớp học heo hút trời xa.
Bao vất vả thầy trò cùng cố gắng.
Vượt đường dài với đôi vai trĩu nặng.

Ôi đóng góp của những con người thầm lặng.
Gồng sức mình đưa những chuyến đò sang.
Đêm thao thức với từng trang giáo án.
Tóc thêm bạc sao lòng trò xót xa...

Đã hai mươi mùa phượng trôi qua.
Tạo bao thế hệ dựng xây huyện nhà.
Lương Thế Vinh, ngôi trường cấp ba.
Lật ra trang sử mới vẻ vang cho đời...

Thêm hè nữa, lá bàng đỏ lại rơi.
Tiếng ve sầu rền bung cánh phượng vĩ.
Chuyến đò đi lưng thầy thành dấu hỏi.
Bao ân tình chúng ta mãi khắc ghi...

TIẾNG THẦY

Lê Thị Thảo

Biết bao tha thiết ân cần

Trong từng con chữ từng vần thầy ơi
Ngọt ngào thấm đượm mỗi lời
Dẫn em vững bước dưới trời quê hương
Thân gầy tóc điểm khói sương
Vì trò gian khổ nẻo đường xá chi
Xa thầy xa bạn ra đi
Bao lời thầy dạy kiên trì mang theo
Cho em nhẹ bước qua đèo
Chông gai gian khổ đói nghèo vượt qua
Giúp em rút ngắn đường xa
Đắp xây cuộc sống nở hoa bốn mùa
Trải bao sớm nắng chiều mưa
Những điều thầy dạy vẫn chưa phai mờ
Tiếng thầy tiếng nhạc tiếng thơ
Bay cao vang vọng bến bờ quê hương
Tiếng thầy tiếng mẹ yêu thương
Cùng em trên mọi nẻo đường em đi

NGƯỢC GIÓ
“Kính tặng thầy Hồ Văn Liêu- nguyên Hiệu trưởng”
Nguyễn Thị Việt Hà

Bao nhiêu năm ròng rã
Gieo hạt cho đời sau
Oí! Bảng đen phấn trắng
Chắc thầy nhớ diết da

...

Ngày ấy bước chân thầy
Khẽ chạm vào nền cát
Ngôi trường dần hiện lên
Ngày càng thêm bề thế

...

Rồi cái ngày không chờ
Thầy về tóc điểm bạc
Lời thầy càng vang vọng
Ngược gió càng bay xa.

KỶ NIỆM

Lê Thị Hoa

Chợt gặp mình trong trang giáo án ngày xưa
Khi đám học trò lao xao ngoài khung cửa
Khi nỗi buồn vui chia tôi làm hai nửa
Một nửa của học trò vương vấn lại đâu đây
Tôi bỗng gặp lại những tháng ngày xưa ấy
Của tôi, của các em học trò thơ dại
Sáng nay đến lớp thấy học trò ăn me chua
Kỷ niệm tuổi thơ như bỗng ùa về.

BẠN XƯA

Hoàng Thị Duyên

Bạn bè ơi những năm tháng xa trường
Mỗi đứa mỗi phương bẽ dâu cuộc sống
Hạnh phúc đủ đầy đã được bao nhiêu
Những tất bật đời thường cơm áo

Hành trình ấy đưa còn đưa mất
Đứa quây quắt cảnh nghèo được mấy đứa giàu sang
Những ngã rẽ đưa mình xa nhau quá
Vết thời gian nhàu cũ hết rồi

Gương mặt non tơ của một thời thương lắm
Đến bây giờ đắp tuổi già nua
Ai cũng phải thua sự nghiệt ngã cuộc đời
Ai cũng chịu in hằn sương khổ.

Giờ đếm lại tuổi đã đầy đắp tuổi
Bạn ơi ! Hãy xếp những toan lo
Xếp bớt khó khăn, gạt bỏ nhọc nhằn
Về với nhau mình cùng ôn kỉ niệm

Thuở khóc cười vui vẻ rất hồn nhiên
Thuở yêu thương ấp ủ tháng ngày
Làm gia vị cho cuộc đời còn lại
Nhớ nhau nhiều về lại với nhau thôi.

CÔ GIÁO

Nguyễn Thị Hồng Hạnh

Ngày đầu tiên lên lớp
Cô giáo ngại học trò
Giảng bài nghe run giọng
Mặt cô đỏ bồ quân

Ngày đầu tiên lên lớp
Học trò trêu cô buồn
Cô nước mắt rung rung
Bỏ ra ngoài cửa lớp

Ngày đầu tiên đứng lớp
Nghiêm ừ thì rất nghiêm
Mà sao trò chẳng sợ
Cứ trêu cô khóc hoài

Cái ngày đầu tiên ấy
Cô tập dạy đầy thôi
Chỉ tập thôi đấy nhé!
Mà chẳng dễ chút nào

Bây giờ cô đến lớp
Cười học trò cũng lo
Lớp cứ im phăng phắc
Không em nào dám ho

Hai mươi năm có lẽ
Mài tay trên bảng rồi
Nét cười không non nữa
Bụi phấn màu phôi pha

Chỉ bốn bức tường vôi
Dày lên nhiều bụi phấn
Đắp đời mùa tàn úa
Theo từng lớp phấn rơi

Chỉ có học trò thôi
Là mùa nào cũng vậy
Cứ hồn nhiên tuổi mộng
Đi qua và đi qua.

18/11/2015

ĐẾN TRƯỜNG

Tiếng trống trường vang gọi bước chân non
Rộn rã thanh âm, rực rỡ sắc màu
Nắng mai tỏa rạng ngời gương mặt trẻ
Gió nhẹ nhàng chao cánh lá ban mai.

Gương mặt trẻ, rạng tươi màu mới
Sắc trắng học trò tỏa rạng bước chân
Nắng gọi gió xôn xao ngày trẻ
Thu sang mùa rót ngọc mắt thơ

Ngày 05/9/2015

CHIỀU THÁNG 6...

Ồ tháng sáu về kìa
Nắng rơi đầy trên cỏ
Trên lá và trên hoa
Trên sắc áo học trò
Lung linh mùa thương nhớ.

Cơn mưa chiều tháng sáu
Ào ào những hoài mong
Mưa gọi mùa hạ cuối
Về trong hơi thở buồn
Giọt nước rơi bong bóng
Đánh thức niềm yêu xưa
Chỉ cơn mưa tháng sáu
Gọi kỉ niệm tuổi hồng

Tháng sáu thân thương lắm
Mùa thi về trên tay
Trang thư ai vội viết
Trao nhau qua học bàn
Mùa thi qua vội vã
Lưu luyến từ trên môi
Thôn thức chiều thương nhớ
Chia tay tuổi học trò

6/2015

SÂN TRƯỜNG MÙA CHIA LY...

Cơn gió qua song cửa
Ru mùa hè xôn xao
Nỗi nhớ nào nôn nao
Chao sân trường im vắng

Nhìn ra ngoài lặng ngắt
Nỗi nhớ đến cồn cào
Ngày nào tràn sắc trắng
Rộn rã. tiếng cười đùa

Câu thơ rơi rất khẽ
Chao nghiêng lời nhớ thương
Chữ nào là tơ vương
Ghi trên trang sách mở

Hoa phượng kia rực nở
Cháy không gian mùa hè
Sân trường mùa chia ly
Nghiêng rơi màu hoa nhớ.

6/2015

Huỳnh Thị Thu Hoài

CÂU ĐỐ

Lê Viết Tam (sưu tầm)

Câu 1

Đố ai nêu lá quốc kì
Mê Linh đất cũ còn ghi muôn đời
Yếm, khăn đội đá vá trời
Giặc Tô mất vía rụng rời thoát thân?
Đáp án - Hai Bà Trưng

Câu 2

Đố ai trên Bạch Đằng giang
Làm cho cọc nhọn dọc ngang sáng ngời
Phá quân Nam Hán toi bời
Gươm thần độc lập giữa trời vang lên?
Đáp án - Ngô Quyền

Câu 3

Đố ai gian khó chẳng lùi
Chí Linh mấy lượt ném mùi đắng cay
Mười năm Bình Định ra tay
Thành Đông Quan, mất vía bầy Vương
Thông?
Đáp án - Lê Lợi

Câu 4

- Đố ai qua Nhật, sang Tàu
Soạn thành huyết lệ lưu cầu tàn thư
Hô hào vận động Đông Du
Kết đoàn cùng với sĩ phu khắp miền?
Đáp án- Phan Bội Châu

Câu 5

Làng Nguyệt Úc, có một người
Khai Xuyên tên chữ, hiệu thì Hạnh Am
Đang làm tri huyện bỏ quan
Lục niên ẩn tích dạy đàn học sinh
Giúp mưu Nguyễn Huệ Bắc Bình
Đố ai biết được tiên sinh tên gì ?
Đáp án - Nguyễn Thiếp
Đáp án - Bảng và phấn; giấy và bút

Câu 6

Anh mặt đen, anh da trắng
Anh mình mỏng, anh nhọn đầu
Khác nhau mà rất thân nhau
Khi đi khi ở chẳng bao giờ rời?

Câu 7

Hè về áo đỏ như son
Hè đi thay lá xanh non mượt mà
Bao nhiêu tay toả rộng ra
Như vậy như đón bạn ta đến trường?
Đáp án - Cây phượng

Câu 8

Đầu đuôi vuông vắn như nhau
Thân chia nhiều đốt rất mau rất đều
Tính tình chân thực đáng yêu
Muốn biết dài ngắn mọi điều có em?
Đáp án - Cái thước kẻ

Câu 9

Cày trên đồng ruộng trắng phau
Khát xuống uống nước giếng sâu đen
ngòm?
Đáp án - Cái bút mực

Câu 12

- Lịch nào dài nhất?
Đáp án: Lịch sử.

Câu 15

Nơi nào Bác sống một thời
Làm thầy giáo dạy trẻ vui học hành?
Đáp án: Trường Dục Thanh - TP. Phan
Thiết

HOA DẠI

Ngô Thị Thu Thanh

Tình cờ dưới gió lung linh
Khóm hoa dại đã gọi mình dừng chân
Cánh hoa gọi về ân cần
Trong mình trắng trở bản thân nhớ nhung
Thuở xưa em rất hồn nhiên
Mang hoa dại đến cửa phòng tặng cô
Trong veo ánh mắt ngây ngô
Lời trao vụng dại vô tư môi cười
Còn chẳng cái thuở em ơi
Bông hoa dại của tình thờ xa xưa
Thật thà chẳng biết chào thưa
Vụng về chẳng biết làm vừa ý cô
Bây giờ hoa đẹp nắng trong
Lời trao gọn lỏm mà không thấy gần
Nhớ trời ơi nhớ ngày xưa
Chân thành mộc mạc quê mùa của em

MIỀN GIÓ TRẮNG

Phạm Ngọc Hùng

Mùa gọi chim về ríu rít ca
Lao xao qua phố bóng mây ngà
Tiếng thơ rộn rã miền gió trắng
Dập dìu đêm nắng rải bao la

Oi người rong ruổi dặm đường say
Ngồi đây nghỉ mệt dựa xuân đây
Chẳng màng ray rút lời thua được
Đời rộng...

mộng lành...

dang cánh tay.

4/2016

MỘT SỐ TRUYỆN CƯỜI HỌC ĐƯỜNG

Lê Thị Hồng Dương

Giáo viên : Tại sao em lại đi trễ

Học sinh : Vì cái bảng hiệu quy định như thế

Giáo viên : Bảng hiệu gì

Học sinh : “Phía trước có trường học, đi chậm”

Thầy giáo : Nếu thầy cho em 2 con thỏ, sau đó thầy lại cho em 2 con thỏ và 2 con thỏ nữa thì em có bao nhiêu con thỏ.

Học sinh : Thừa thầy, bảy con

Thầy giáo : Thầy thử 1 loại khác vậy

Nếu thầy cho em 2 quả táo, sau đó thầy lại cho em 2 quả táo và 2 quả táo nữa thì em có bao nhiêu quả táo.

Học sinh : Thừa thầy, sáu quả

Thầy giáo : Tốt

Thầy giáo : Vậy nếu thầy cho em 2 con thỏ, sau đó thầy lại cho em 2 con thỏ và 2 con thỏ nữa thì em có bao nhiêu con thỏ.

Học sinh : Thừa thầy, bảy con

Thầy giáo tức tối quát : Em tính toán kiểu gì mà 3 lần 2 là bảy con

Học sinh : Vì ở nhà em có nuôi 1 con thỏ rồi thầy ạ

Thầy giáo !!!

Bố : Hãy cho bố xem bảng điểm của con?

Con : Dạ, Bạ con mượn nó rồi.

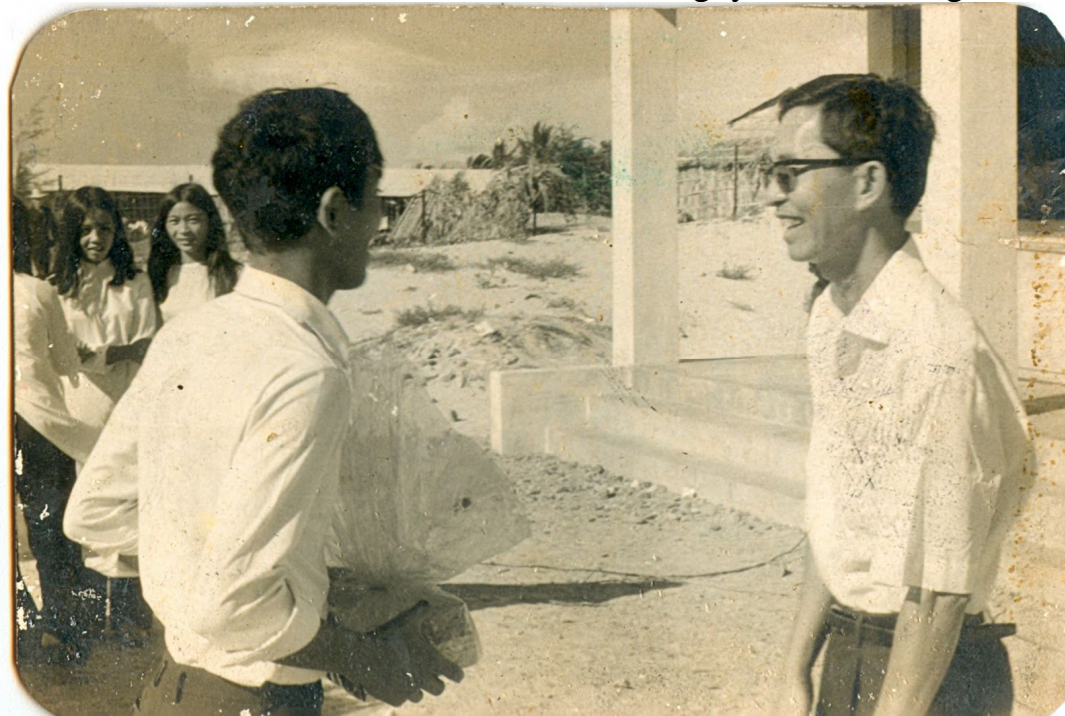
Bố : Sao lại mượn?

Con : Vì nó muốn dọa bố mẹ nó 1 phen

Bố !!!

NHỚ

Nguyễn Hữu Phùng

Nhớ góc trời kỷ niệm
Tuổi thanh xuân gửi trọn nơi này
Vui buồn bên ghế đá, hàng cây
Nuôi kỷ niệm mỗi ngày một lớn

Nhớ trường nhớ những thầy bạn trẻ
Cùng chia nhau ly rượu tách cafe
Hả hê câu chuyện bên bàn đá
Cho ta vui những lúc đến trường.

Nhớ nhiều những cô giáo hiền thương
Vui những lúc cùng đường lên lớp
Quý mến, thân thương nhiều lắm đấy
Dù bên nhau không nói được nhiều lời

Nhớ những ngày xưa cũ
Vùng cát hoang sơ, thầy cô chỉ vài người
Bao gian khó tình lại càng sâu nặng
Phút chạnh lòng khi kẻ ở người đi

Nhớ chắc là nhớ mãi
Góc tâm hồn ai dễ nhạt phai.
Mai đây xa miền ký ức khó nhòa
Lưu giữ mãi làm hành trang bước tiếp.

4/2016

TÌM TRONG MẮT THẦY

Lê Vân

Minh họa của Amy

Như dòng sông êm dịu
Vắt qua dòng thời gian
Câu thơ thầy đã viết
Trong trẻo một tiếng lòng
Rung lên nhịp thôn thức
Cháy khát niềm ước mong.

Như giọt sương trong đêm
Vắt qua bao thăng trầm
Đôi mắt thầy tĩnh lặng
Khép kín một nỗi lòng
Niềm vui trong sách nhỏ
Vun ý thiện cho đời

Như giọt nắng ban mai
Vắt qua thảm cỏ xanh
Bàn tay thầy thấp lửa
Rộ sắc màu hoa bung
Ta tìm về ký ức
Đong đầy nỗi nhớ nhung

NHỮNG LỜI KHUYÊN CHO HỌC SINH RA TRƯỜNG

Nguyễn Thanh Quyền

- Mỗi ngày bạn hãy nhớ dành lời khen tặng vài ba người.

- Nói lời “cám ơn” càng nhiều càng tốt.

- Cũng vậy, nói lời “làm ơn” càng nhiều càng hay.

- Hãy sống dưới mức bạn “kiếm được”.

- Kết thêm những người bạn mới nhưng trân trọng những người bạn cũ.

- Dám chịu nhận những lầm lẫn của mình.

- Hãy học cách lắng nghe những cơ hội trong đời.

- Bạn đừng cầu mong của cải, mà phải cầu mong sự khôn ngoan, hiểu biết và lòng can đảm.

- Đừng hành động khi bạn đang giận dữ.

- Hãy sẵn sàng thua một trận để chiến thắng một cuộc chiến.

- Cẩn thận với những kẻ nào mà họ không còn gì để mất.

- Khi gặp một nhiệm vụ khó khăn, bạn hãy hành động như không thể nào bị thất bại.

- Đừng giao du quá rộng. Phải học cách trả lời “không” một cách lễ phép và dứt khoát.

- Đừng mong chờ cuộc đời đối xử sòng phẳng với bạn.

- Khi nhìn những quãng đời đã qua, hãy tiếc những gì chưa làm được chứ đừng tiếc những điều đã làm xong.

- Đừng quan tâm đến bè nhóm. Những ý tưởng mới mẻ, cao thượng và có tác động đến cuộc sống luôn luôn là những ý tưởng của các cá nhân biết làm việc.

- Đừng tập thói trì hoãn công việc.

- Làm ngay những gì cần phải làm.

- Để thành công trong công việc và mọi thứ hãy luôn luôn mang theo trong túi áo tờ giấy ghi chú.

- Người xứng đáng để bạn phải khóc là người không bao giờ khiến cho bạn khóc.

- Một người bạn thật sự là người biết nắm lấy tay bạn và làm bạn xúc động.

- Có thể bạn chỉ đơn giản là một người trên thế giới này nhưng với ai đó, bạn là cả thế giới.

- Trong cuộc sống sẽ có người làm bạn tổn thương, nhưng không vì đó mà bạn chùn bước!

- Đừng chạy nhanh quá, những điều tốt đẹp nhất đến với bạn nếu bạn biết đợi chúng...

**CÂU KẾT: “TRƯỜNG ĐỜI NHIỀU TRẮC TRỞ CHÔNG GAI
GẤP NHIỀU LẦN TRƯỜNG HỌC”**